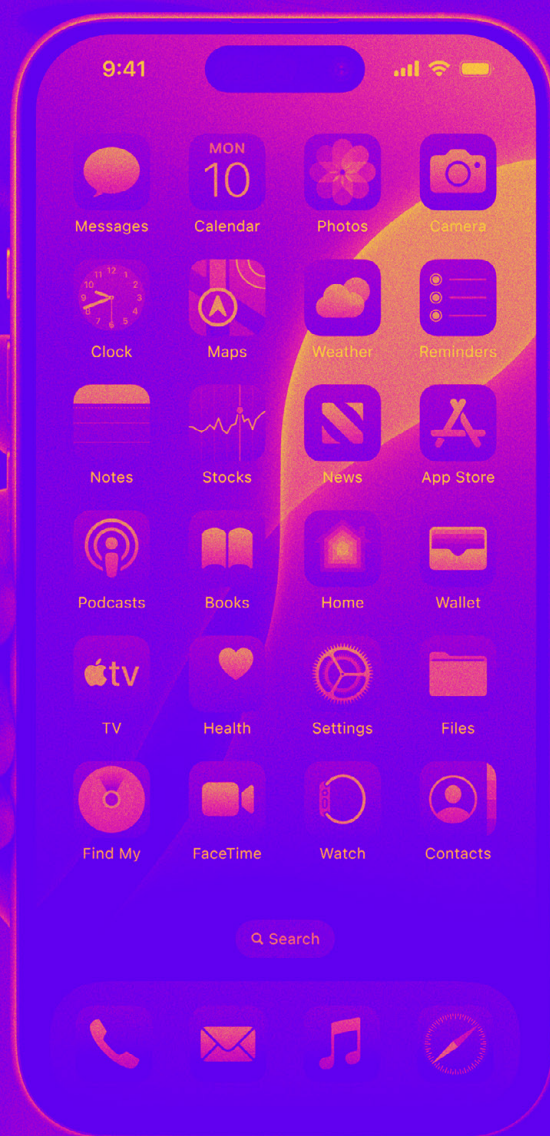

iPure.cz

Tipy pro **iOS 18** | **AirPody** jsou zdravotní | **IFA** Berlin 2024
Pro nebo ne? | Streamovací **průmysl** #4

iPure.cz 357/2024, osmý ročník | **Zakladatel:** Filip Brož | **Šéfredaktor:** Radim Kroulík
Redakce: Jan Březina, Jan Pražák, Marek Hajn, Daniel Březina, Jura Ibl, Karel Oprchal, Jan Netolička,
Karel Boháček, Martin Adámek, Jakub Michlovský, Jakub Dressler, Michal Rada, Michal Henych, Kamil Chudačík
iPurecz, s.r.o., IČ: 06481663 | **Kontakt:** redakce@ipure.cz

iPhone 16 není pro ty, co už iPhone mají

Editorial ■ Karel Oprchal

Reakční video kanálu Linus Tech Tips na letošní zářijový event mě donutilo se nad naší nelítostnou kritikou nejnovějších produktů Applu trochu zamyslet a možná zvážit, zda je oprávněná. Ne že bych díky tomu videu, sám maje iPhone 15 Pro Max, začal jako mávnutím kouzelného proutku věřit, že nový iPhone 16 fakt stojí za koupi. Já jsem si jen uvědomil, že na našem názoru možná vůbec nezáleží. Podstatný zákazník je tu letos víc než dříve ten, který iPhone ještě nemá.

Copak jsme čekali, že po několika letech evolučních upgradů přinese zrovna generace 16 radikální změny? Rozhodně ne. A my, co naše iPhone rozhodně neplánujeme střídat, bychom to už měli dobře vědět. Že každý nový iPhone je jiný, ale v podstatě stejný, navíc když v Evropě, a především my v Česku, Apple Intelligence zatím vůbec řešit nemusíme. Cílovou skupinou je zákazník, který na iPhone ještě z nějakého důvodu nepřešel, protože Applu padají prodeje. iOS 18 bude navíc dostupný i na iPhonech XS, což jsou modely z roku 2018, tedy 6 let staré, takže pokud lidi moc nezajímá vestavěná umělá inteligence, což jsem např. já, rozhodně si kvůli novému operačnímu systému novější iPhone nekoupí. A ruku na srdce, ani ten hardware je k tomu nepřesvědčí.

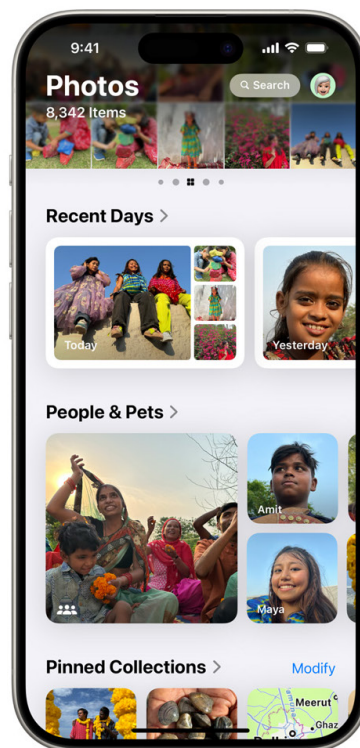
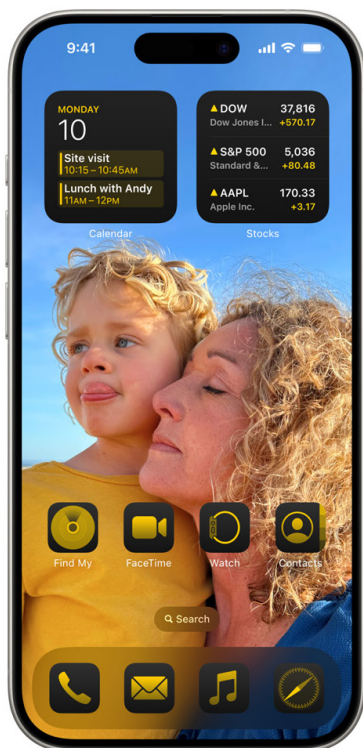
Proto je potěšující, že zrovna Linus ve videu snad poprvé v historii prohlašuje, že je jako uživatel Androidu z iPhone 16 nadšený a teď už mu jen zbývá vybrat si barvu, aby mohl přejít a začít objevovat ekosystém např. ve spojení s AirPods Pro, které už teď denně používá. Pokud mají mít letošní novinky v iPhone a především zabudovaná podpora AI na uživatele takto pozitivní vliv, potom bude kombinace iPhone 16 a uvedení Apple Intelligence úspěšný projekt.

Tipy pro iOS 18, které si zamilujete

Návod ■ Jakub Dressler

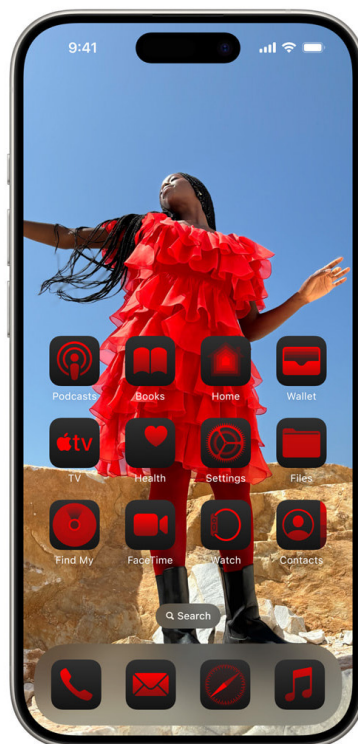

Konečně jsme se dočkali a máme tady ostré verze nových operačních systémů. Pokud si čtete tento článek ve dne vydání, tak už máte čtvrtý den možnost prozkoumávat nový systém iOS 18. Co vás jako první zaujalo? Nová plocha, ovládací centrum nebo něco jiného? Pojdme se podívat na několik novinek, které jsem si ihned zamiloval.

Hned první, co mě potěšilo, byly statistiky v aplikaci Deník. Není to nic světoborného, ale líbí se mi ten pohled na displej, kde jsou nejrůznější data. Miluju statistiku a Apple to udělal opravdu zajímavě. Dříve jsme měli asi tři základní kategorie hned na úvodní stránce, ale teď statistice Apple věnoval celý jeden oddíl. Najdete ho v **MENU (TŘI TEČKY)** → **PŘEHLEDY**. Tam si dokonce můžete nastavit rozvrh, abyste si udělali alespoň jeden zápis týdně. Můžete si upozornění nastavit na jednotlivé dny i čas. Pokud si chcete toto ještě více pojistit, tak si můžete zapnout funkci **NEPŘERUŠIT SÉRII**. V tomto případě vás telefon upozorní ještě jednou, a to přesně za hodinu (čas si můžete případně upravit), abyste si zápis opravdu udělali. A co se týká zápisů, tak tady se hodí zmínit, že se celý proces výrazně vylepšil, a to hlavně díky lepším návrhům, a také díky záznamu nálady přímo v aplikaci.

PLOCHA

Nejde psát článek o novinkách iOS 18 a přitom vynechat změny na ploše. Na první pohled se může zdát, že se jedná jen o rozmístění ikon na ploše nebo úpravu barev. To jsou samozřejmě pozitivní změny, ale vidím tam užitečnější věci. Než se k nim ale dostanu, tak vás chci upozornit na jednu zásadní

věc, která vám může ušetřit nervy i čas. Pokud chcete mít ikony sladěné s barvou tapety, kterou máte na pracovní ploše, tak využijte pipetu. Díky tomu si můžete zvolit přímo tu barvu, kterou chcete, a nemusíte to hádat od oka.

Co je lepší než svoboda při rozmístění ikoněk po ploše? Líbí se mi ta rychlost, jak se dá aktuálně upravovat skoro vše. Velikost ikony? Není problém, stačí jen pár kliknutí. Velikost widgetu? Stačí ještě méně – podržet prst na pracovní ploše a dostat se do módu úpravy plochy. Také se zkusíte podívat na ikonu sluníčka, kterou najdete v menu **PŘÍZPŮSOBIT**. Tato ikona totiž ztmaví tapetu a zvýrazní ikony, takže je plocha podle mě přehlednější.

Další ukázkou, jak se vše stalo rychlejší, je to, co se stane, když delší dobu podržíte ikonu. Otevře se vám menu, kde nově máte na výběr super možnosti: **POŽADOVAT FACE ID** a **ZMĚNU IKONY NA WIDGET**. První možnost je doslova u každé aplikace. Druhá

jen u těch aplikací, které jsou k tomu přizpůsobeny vývojáři. Každopádně změna ikony na widget nebo naopak se ukázala v mém případě jako velmi užitečná a poměrně často využívaná.

No a v neposlední řadě je potřeba zmínit možnost **SKRÝT APLIKACI**. Tato funkce se nám ve finální verzi systému schovala právě pod položku **POŽADOVAT FACE ID**. Pokud vyberete tuto možnost, tak budete mít na výběr buďto potvrdit možnost **POŽADOVAT FACE ID** nebo vybrat **DALŠÍ** → **SKRÝT A POŽADOVAT FACE ID**. Aplikaci potom najdete v oddělené složce v **KNIOVNĚ APLIKACÍ**. Aplikace v této složce nebude vidět, pokud ale na tuto složku kliknete a iPhone vás ověří skrze Face ID, tak aplikaci uvidíte a budete ji moci otevřít. Tento postup je opět možný s každou aplikací v telefonu.

JEŠTĚ VÍCE ZÁBAVY SE ZPRÁVAMI

Další aplikace, kterou nejspíš otevřete, budou **ZPRÁVY**. Tě jsme se věnovali docela dost v minulém půlroce.

To, co se mi nejlépe podařilo zakomponovat do svého života, jsou nové reakce. Nemohl jsem se dočkat, až budou mít moji přátelé nové verze iOS.

To, co se mi nejlépe podařilo zakomponovat do svého života, jsou nové reakce. Nemohl jsem se dočkat, až budou mít moji přátelé nové verze iOS. Pokud je totiž nemají, tak se jim reakce odešle formou SMS, kde se píše, že jsem reagoval na jejich zprávu daným emotikonem. Teď to ale bude jiné. Je opravdu super, že si teď můžete vybrat z jakéhokoli emoji, které máte v nabídce, a reagovat tak na zprávu. Je to nejen zábavnější, ale i úspornější pro chat, který se očistí o mnoho reakcí na jednotlivých řádcích.

„**KROMĚ ÚPRAVY PÍSMŮ NA TUČNÉ, KURZÍVU, PODTRŽENÉ A PŘEŠKRTNUTÉ MŮŽEŠ PŘIDÁVAT HRÁVĚ ANIMOVANÉ EFEKTY K JAKÉMUKOLI PÍSMENU, SLOVU, FRÁZI NEBO EMOTIKONU VE ZPRÁVĚ iMESSAGE.**“ (Apple.com)

Nově máte i nové možnosti úpravy textu. Pravdou je, že jsem ještě ani jednou nepoužil tučné písmo nebo kurzívu, ale co jsem si oblíbil, je, že můžete přidávat k textu efekty. Efekty se vám navrhnou samy. Takže není potřeba nic dlouze vymýšlet, iPhone přemýšlí za vás. A v mnoha případech jde o opravdu zábavný doplněk konverzace. Pokud ale chcete dodat nějaký efekt vaší zprávě, tak stačí kliknout na ikonu **A** se třemi čárkami zleva.

Další věc, kterou nejspíš každý z vás použije, jsou opožděné zprávy. Ty najdete v rozšířeném menu zpráv pod ikonou **PLUS** vedle klávesnice. Není na tom nic složitého, Apple to prostě udělal tak jednoduše,

jak to jen šlo. A je to fantastické. Můžete zapomenout na připomínky nebo události v kalendáři. Teď si naplánujete zprávu a telefon se postará o zbytek.

KALENDÁŘNÍ PŘIPOMÍNKY

Možná kontroverzní jsou propojené **PŘIPOMÍNKY** a **KALENDÁŘ**. Ne všem se to bude líbit, ale je to tak. Pokud si naplánujete připomínku na konkrétní den nebo čas, tak se vám objeví i v kalendáři. Mně se to ze začátku jevilo až „neaplovské“, a to kvůli tomu, že to bylo až moc přepřávané. Ale musím uznat, že jsem si nakonec docela zvykl a jsem za to i rád.

Pokud byste to cítili jinak, tak si nemusíte zoufat. Jde to vypnout. Když si zapnete Kalendář, vyberte dole možnost **KALENDÁŘE**, tak si tam můžete nejen vypnout možnost **NAPLÁNOVANÝCH PŘIPOMÍNEK**, ale i **ZOBRAZOVÁNÍ VYŘÍZENÝCH PŘIPOMÍNEK**.

JE TOHO MOC

V novém iOS je toho daleko víc. Takže se nemusíte bát, budeme se mu věnovat i v dalších číslech. Dneska jsme se věnovali jen několika oblastem, které se mi jevily jako nejzajímavější pro první kontakt s iOS 18. Příště si rozebereme další novinky a k nim připojíme snad i relevantní zkušenosti, které jsme načerpali během posledních měsíců testování. Vy si každopádně nové systémy užijte!

A woman with dark hair tied back, wearing a light blue button-down shirt and white AirPods Pro, is shown in profile, looking out a window. The background is a bright, sunlit kitchen with green foliage visible outside. A man in a grey shirt is partially visible in the background on the left.

AirPody jako zdravotní naslouchátka

Magazín ■ Michal Rada

Apple nás s novou řadou sluchátek moc neohromil, co si budeme povídat. Nové konektory, další generace čipů, a to ještě jen někde, jinak vlastně nic zajímavého. Dost bombasticky ale prezentoval novinky u AirPodů Pro, které budou mít zdravotnické funkce a dokonce i certifikaci jako zdravotnická technika.

Hned na začátek, pokud tenhle článek čte nějaký lékař, ať mi promine, ale budu zde docela dost zjednodušovat, aby to bylo čtivé i pro ostatní. Apple představil nová sluchátka. Tedy spíš vylepšenou generaci těch stávajících. Sice nás ujistil, že nahradí celou řadu všech tří verzí AirPods, ale zase taková hitparáda to teda není. Asi nejzajímavější věci zazněly u AirPods Pro, což pokud někdo neví, jsou špuntová sluchátka s ANC, tedy potlačení hluku. To zajímavé ale zmínil v prezentaci o jejich zdravotních funkcích. Tvrdil, že dostanou certifikaci jako nejnižší úroveň naslouchátka.

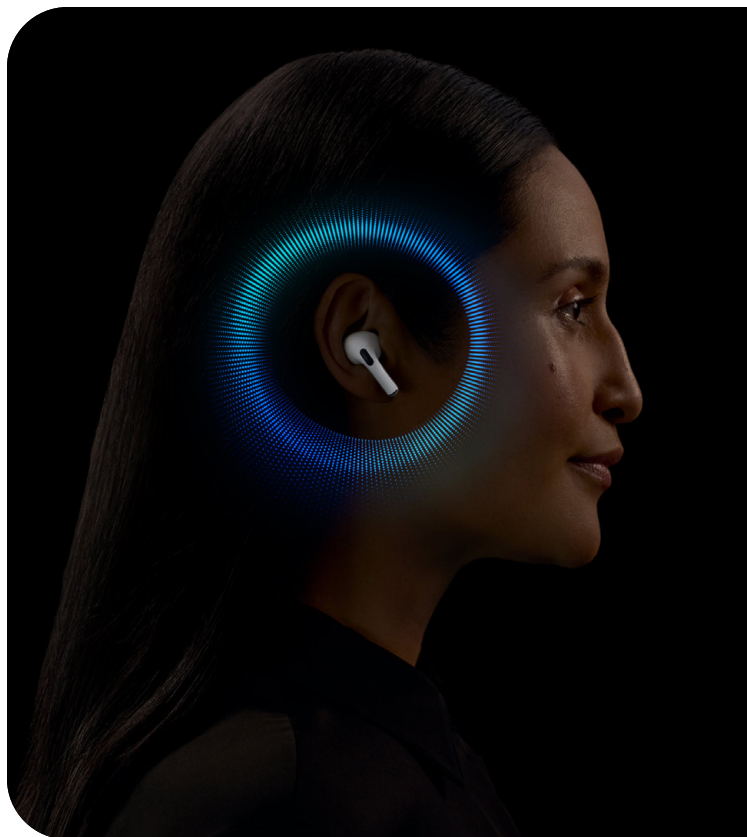
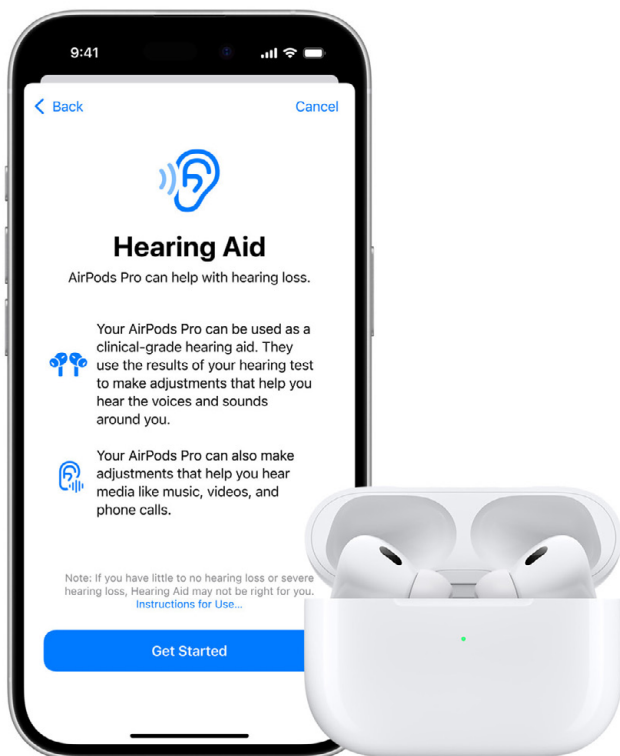
CO JE TO NASLOUCHÁTKO?

Možná si myslíte, že to tušíte, ale pravda bývá, jak je obvyklé, trochu složitější. Naslouchátko je zdravotnické zařízení, které kompenzuje sluchovou vadu ve formě částečné ztráty, nebo zkraslení sluchu. Nejde tedy jen o „nahluclého“, ale třeba i o člověka, který z nějakých důvodů není schopen vnímat určité frekvence. A samozřejmě, i sluch nám s věkem stárne, takže taková ta absence basů a velice vysokých tónů ve stáří, do toho také patří. Jenže u sluchového postižení platí víc než kde jinde, že každý člověk je individuální.

Ale pokud to hodně zjednodušíme, můžeme to rozdělit na dva základní typy. Postižení samotného

ucha a sluchového aparátu, kdy ucho prostě jako takové nepracuje správně. A postižení hlouběji v mozku, kdy třeba ucho pracuje správně, ale mozek není schopen vibrace z ucha správně interpretovat. S tím druhým případem se toho moc dělat nedá a jen v některých případech pomáhá třeba kochleární implantát, který částečně některé funkce obchází, ale je to tak minoritní, že to bohužel ani nestojí za řeč. Pak tu máme ty poruchy ucha, kdy třeba ucho nepropouští vibrace, nefunguje ústrojí, které vibrace převádí na zvukové impulsy apod. A tady nastupují protézy, respektive kochleární implantáty. Ty jsou ale invazivní a často dochází k jejich postupné degradaci. Kdo má ve své smůle štěstí, tomu pak pomůže i naslouchátko. To si představte jako takové historické handsfree. Ano, naslouchátka byla předchůdci bezdrátových handsfree.

Naslouchátko obecně funguje tak, že se snaží nejen zesílit, ale i vhodně upravit zvuk jdoucí do ucha, a tím jeho funkci vylepšit, nebo dokonce zcela opravit. Ale není to tak jednoduché. Bezdrátové klasické konvenční sluchátko vám v tomhle moc nepomůže. Problémy jsou dva. Prvním je rozsah a hlasitost zvuku, kdy sebehlasitější zvuk z běžného sluchátka prostě nestačí. Jde totiž o to, aby ucho přijímalo jen to, co přijímat má a nebylo zahlceno pro něj zbytečnými signály. Člověk má

třeba velice často potíže slyšet běžnou lidskou řeč v prostředí hlučné silnice a to prostě proto, že signál lidského hlasu se jednoduše v té záplavě ztratí. Mimochodem, komu to připomíná typický úkol pro ANC, ten přemýšlí správným směrem. Druhým problémem je frekvenční rozsah a takzvaný „korpor zvukového signálu“, což je jednoduše řečeno schopnost vybrat z toho vlnového bordelu kolem to, co ucho slyšet dokáže, a zbytek mu přizpůsobit tak, aby to sluchové ústrojí schroupalo. Jde tedy opět o pokročilou úpravu signálu založenou na velice rychlé matematice.

SLUCHADLO ŠPATNĚ, NASLOUCHÁTKO DOBRĚ

Kdo sleduje Apple pořádně, ten ví, že už dva roky máme v systému funkci zpřístupnění nazvanou Sluch (dříve sluchadlo). Ta funguje tak, že přijímá zvuk ze sluchátek AirPods, systém jej zpracuje a upraví a pak je pošle zpět do sluchátka uživateli. Upřímně řečeno, tohle vždycky bylo a vždycky bude naprosto k ničemu. Jako hračka dobré, ale sluchově postiženým to spíš uškodí, než pomůže. Když se nad tím zamyslíte, dojde vám, že problémem je především latence, tedy doba od samotného zvuku, až po jeho předání uživateli. Ze sluchátek do telefonu, ten to chvíli chroupe, pak to

předá zpátky a pustí do sluchátka. Druhým a daleko horším problémem je Bluetooth, kdy prostě několika kanálový přenos hrozně snižuje kvalitu zvuku. Sami to znáte, když telefonujete, nebo jste na konferenci a váš přístroj naslouchá ze sluchátek, je zvuk hudby zkreslený, má prostě daleko menší frekvenční rozsah a zní jako z popelnice přikryté dekou. A teď si představte, že máte ještě k tomu problém sluchu s vnímáním a zpracováním některých rozsahů frekvencí.

Apple to uchopil správným směrem a celý tento mechanismus zahodil. Co se vlastně stalo? Apple přišel na to, že jeho pokročilý čip dokáže zpracovávat zvuk v reálném čase, dokonce ještě rychleji, což zní sice neuvěřitelně, ale je to přesně to, co potřebujeme. Jeho prohlášení, že čip umí víc jak 850 000× za vteřinu spočítat a změnit zvuk ve sluchátkách, je pro tyto funkce naprosto klíčový. Vycházejme ze základní metodiky. Protože potřebujeme analyzovat zvuk s frekvencemi tak od 20 do 15 000 Hz (kmity za sekundu) a běžně složený zvuk se počítá z pěti až deseti různých frekvencí, potřebujeme schopnost čipu 200 000× jen proto, aby pochopil, co mikrofon snímá. Pokud pak chceme ještě nějaké úpravy, musí pochopitelně i ty proběhnout alespoň 20 000× za vteřinu. No a nový čip tohle zvládá

s klidem a nanukem v jedné ruce a lahváčem v druhé.

Proč je to tak důležité? Protože vůbec poprvé v historii mají malinkatá sluchátka (a to nezávisle jedno na druhém pro každé ucho) dostatečný výkon k tomu, aby skutečně a efektivně dokázala měnit zvuk podle potřeby ucha. Jenom tak může naslouchátko dávat smysl. „Obyčejná“ naslouchátka zpracovávají signál digitálně jen napůl, ale taková porce výkonu dává naprosto neuvěřitelné možnosti.

Takže se ani nedivím, že se Apple chlubí získáním certifikace sluchátek jako zdravotnické techniky. Nikdo jiný to nemá (což se samozřejmě docela rychle změní), a navíc cena AirPods Pro, pokud bude někde kolem 6800 Kč, zatímco cena profesionálního naslouchátka se pohybuje nejméně kolem 50 000 Kč, je prostě úplně jiná liga. Samozřejmě si od toho neslibujeme zázraky, zase platí, že to pomůže jen úzké skupině nedoslýchavých, ale i to je prostě paráda. Navíc špunty ze zdravotnického hypoalergenního silikonu jsou také bezva, protože nosit běžné naslouchátko je dost často až neúměrně nepohodlné. Hmotnost, výdrž a vzrůstající možnosti umělé inteligence (spíš naučeného chování) ve sluchátku jsou pak už jen třešničky v uchu, tedy vlastně na dortu.

Teprve teď to tedy celé dává i pro částečně nedoslýchavé smysl a jedná se o jeden z příkladů, že i běžný komerční produkt se může pro někoho stát opravdu fungujícím zdravotnickým zařízením.

ALE ABY TO ZASE NEBYLO TAK RŮŽOVÉ

Jen v jedné věci si musím postěžovat a netýká se Applu. Týká se samotné certifikace zdravotnické techniky jako takové. Úřední šiml je zde pochopitelně mocný a ržá na všechny strany. Certifikace napříč celou Evropskou unií teprve startuje, ostatně i související novely zákonů v Česku jsou teprve v procesu schvalování. Protože Německo má (jen tak mimochodem) nejvíce laboratoří v přepočtu na počet obyvatel, je jasné, že Apple jde do německých laboratoří, aby certifikaci dostal. Ta ale od poloviny příštího roku bude platit pro všechny země Evropské unie a pak bude záležet na jednotlivých státech, jak budou přistupovat k takové zdravotnické technice, respektive ke zdravotnickému prostředku pro pacienta. U nás asi nedoslýchavým nebude VZP proplácet nové AirPods Pro, protože jsou na to prostě příliš levné, ale ušetří se za drahé a nepohodlné naslouchátko se spoustou problémů u těch pacientů, kteří si prostě AirPods pořídí. A to je dobrá zpráva.

IFA Installation For A2
Discover a new IFA.

IFA Installation For A2

The IFA March Collection
For more, go to IFA, join the fun.

IFA Berlin 2024

Kam směřuje Evropa?

Magazín ■ Honza Březina

Máme za sebou letošní ročník veletrhu spotřební elektroniky IFA Berlin 2024. Co přinesl za novinky a co ukazuje o směřování Evropy v digitálním světě?

Veletrh IFA Berlin letos oslavil 100 let od svého založení a kromě dlouhé tradice se může pochlubit tím, že zůstává i nadále nejvýznamnější akcí svého druhu v Evropě. Navštívilo jej dle organizátorů skoro čtvrt milionu návštěvníků a v celkem dvaceti halách vystavovalo několik tisíc vystavovatelů z celého světa. Díky tomu můžeme odpovědně říct, že jde stále o relevantní akci, která dokáže hodně napovědět zejména o evropském trhu.

IFA JE VÍC EVROPSKÁ NEŽ SVĚTOVÁ

V oblasti spotřební elektroniky se pořádá hned několik velkých veletrhů ročně. U nás je dobře známý veletrh CES, který na začátku ledna v Las Vegas hodně nastoluje nová témata a trendy, ale konkrétních produktů, které byste si mohli koupit mnoho nenabízí. Pak probíhá hned několik velkých kontraktálních veletrhů v Asii, které, jak název napovídá, primárně propojují značky a výrobce. Takže rozhodují o tom, co kdo, kdy a v jakém množství dokáže vyrobit, ale o koncovém trhu mnoho neříkají.

Právě IFA, díky tomu, že se odehrává v Německu, které je největším trhem EU, a díky podzimnímu termínu, je přehlídkou toho, co konkrétně najdeme na předvánočním trhu. Proto je veletrh zajímavý jak pro koncové zákazníky, tak i pro výrobce,

distributory a retail. Na druhou stranu je zcela nepřehlédnutelné, že všichni se soustředí výhradně na evropský trh a nemají na IFA Berlín tendenci předvádět globální ambice. V tomto slova smyslu jde o regionální akci, která ukazuje, že Evropa je ve spotřební elektronice primárně konzumentem a většina vývoje a výroby bohužel probíhá jinde. Proto IFA ukazuje zejména produkty relevantní pro německý a potažmo evropský trh a skladba firem a produktů je výrazně odlišná třeba od CES, který je opravdu globální akcí.

CO EVROPA ŽÁDÁ?

Pojďme tedy začít tím, co nejvíc frčí na evropském trhu. Letošní ročník IFA Berlin nabídl hned několik hal zaměřených na domácí zábavní elektroniku (audio/video/TV), na chytrou domácnost v nejširším slova smyslu, bílou elektroniku (kuchyňská technika, apod.) a nechyběly telekomunikace, gaming nebo

třeba foto a video. Ve srovnání s CES 2024 naopak bylo v Berlíně vidět minimum mobility, robotiky, samořízení, solárních technologií, nebo třeba úplně chybělo crypto a digitální služby.

V tomto ohledu lze konstatovat, že evropský koncový zákazník je v zásadě velmi konzervativní a preferuje osvědčená řešení, značky a technologie. Naopak dealéři a reseleři na veletrhu hledali zejména novinky a produkty, které by jim pomohly se nějak odlišit od konkurentů. Může to znít jako zdánlivý rozpor, ale ve výsledku se na trhu objeví pouze průsečík těchto dvou trendů. Tedy produkty z tradičních oblastí, které se ale něčím odliší a zaujmou.

NOVÉ TECHNOLOGIE

Zcela nových technologií se na IFA Berlín většinou moc neobjevuje. Technologické premiéry se většinou odehrávají na CES a v Berlíně pak už vidíme konkrétní produkty. Takže na IFA 2024 byl široký výběr

Na IFA 2024 byl široký výběr nabíječek s certifikací Qi2, což využijeme s novými iPhone 16. Asi poprvé jsem viděl funkční HUB s certifikací pro Thunderbolt 5 a 6× rychlejší nové karty SD Express.

nabíječek s certifikací Qi2, což využijeme s novými iPhone 16. Asi poprvé jsem viděl funkční HUB s certifikací pro Thunderbolt 5, který ale předběhl poptávku, protože na trhu zatím skoro úplně chybí zařízení, která by TB5 podporovala. Dokonce jsme objevili nové karty SD Express s až 6× vyšší přenosovou rychlostí než klasické UHS-II SD karty. Ale i zde platí, že jejich využití je velmi limitované.

Naopak obrovským zklamáním bylo, že na IFA Berlín bylo stále velmi málo prvků pro chytrou domácnost s podporou Matter. Paradoxně víc prvků bylo na levnější platformě Tuya, což dává smysl ekonomicky, ale jde proti obecnému trendu.

PŘISLUŠENSTVÍ PRO IPHONY 16

Přestože se nové iPhone představovaly až předposlední den veletrhu, byl jimi letošní ročník výrazně poznamenán. Obaly pro iPhone 16 letos vystavovatelé bezostyšně předváděli ještě před oficiálními představením telefonů. Nové nabíječky a adaptéry podporující rychlejší nabíjení iPhoneů také celkem neskrývaně deklarovaly kompatibilitu s iPhone 16, takže pokud chtěli být návštěvníci při pondělní keynote aspoň trochu překvapeni, neměli to v Berlíně jednoduché. Prostě iPhone je něco, co pořád táhne, a všichni vystavovatelé, kteří mohli, si chtěli utrhnout trochu pozornosti pro sebe.

VÝRAZNÁ ČESKÁ STOPA

Protože Česká republika je silně exportní zemí a Německo, potažmo EU, jsou pro nás nejdůležitějšími trhy, byla česká stopa v Berlíně nepřehlédnutelná. V oficiální aplikaci veletrhu jsme mohli najít doslova stovky účastníků zapsaných pod českými firmami. Potkali jsme nákupčí z různých e-shopů i řetězců, distributory i zástupce českých značek. Výrazné expozice mělo Epico, Fixed, Swissteen nebo třeba Ertea. Ale zaujaly i menší expozice JP nebo třeba 369 Sonic.

KAM SMĚŘUJE EVROPA?

Na závěr si bohužel nemohu nepostesknout, že přestože se na jubilejním 100. ročníku pořadatelé opravdu snažili ukázat to nejlepší z evropského průmyslu, bylo zcela zřejmé, že taháme za kratší konec. Vývoj spotřební elektroniky je dnes převážně v USA, Korei nebo Číně. Většina produkce je v nejrůznějších asijských zemích a Evropa je v drtivé většině jen konzumentem. Tradiční i nové evropské značky ve většině případů buď jen přebandovávají asijské produkty nebo si v lepším případě nechávají dělat vývoj a výrobu v Asii na základě vlastních specifikací. Opravdu evropských produktů a čistě evropských projektů je jak šafránu. Může se to změnit? Nevím, ale pokud se nám to nepodaří, tak postupně budeme za světem technologicky zaostávat.

| Pro nebo ne?

Magazín ■ Radim Kroulík

Říká se, že co člověk to názor. Toto moudro rozhodně sedí na nové iPhone. Od představení nových telefonů uběhl téměř týden a za tu dobu jsem slyšel snad všechny možné názory od extrémů, že Apple přestal inovovat až po to, že jsme viděli jeden z nejvydařenějších updatů. A pak všechno mezi.

Osobně patřím spíše do toho pozitivně laděného tábora. Není to snad tím, že bych byl zaslepeným fanouškem Applu. Nemám problém si občas také zakritizovat, když mi k tomu Apple dá důvod, jako tomu je v případě AirPods Max, což bych se nebál označit za jeden z největších hardwarových failů v éře Tima Cooka. Nové iPhone'y ale nabízí většinou lidí atraktivní update. Tou většinou myslím prakticky všechny uživatele, kteří nemají loňské modely. Navzdory prvním dojům kolegy Kuby Dresslera z minulého čísla si navíc myslím, že iPhone 16 bude hit a nedivil bych se, kdyby si řada současných uživatelů starších modelů Pro vystačila se základním modelem.

VLAK PRO VĚTŠINĚ UŽIVATELŮ UJÍŽDÍ

Apple údajně na jednu stranu neinovuje, ale když se podíváme na vlakové lodě iPhoneů, iPadů a Maců, tak zjistíme, že naprostá většina uživatelů není schopna využít maximálního potenciálu těchto zařízení. Případně si nejsou racionálně schopni zdůvodnit, proč by jim v rámci poměru cena/výkon nestačila nižší řada. MacBooky Air s nástupem čipů M odvedou fantastickou práci. Bylo by příjemné mít MacBook Pro? Nepochybně ano. Dává smysl za tento komfort zaplatit často až dvojnásobnou nebo vyšší cenu? Nepochybně ne.

Prakticky totožná je situace v iPadech. Uživatelé iPadů Pro s M4 si nyní možná lámou hlavu s tím, jak své stroje maximálně využít a obhájit si vyšší cenu. Přeci jen starší modely nebo iPady Air s čipem M2 dávají většině uživatelů smysl. „Nejlevnější“ iPad Pro nepatří mezi levná zařízení, zvláště když k tomu přidáte klávesnici a Apple Pencil.

Schválně se zkuste zamyslet, co byste vypíchlí jako jednu funkci nebo technickou specifikaci, která by měla přimět uživatele přeskočit na MacBook Pro nebo iPad Pro z řady Air. U MacBooků mě momentálně nic nenapadá. Pokud nemáte naprosto jasno, proč chcete MacBook Pro, pak jste cílová skupina pro MacBook Air. U iPadů lze argumentovat displejem. Ano, MacBook Pro má také lepší displej než Air, ale věřím, že většina uživatelů by rozdíl ani nepoznala. U iPadů je ten rozdíl poměrně jasný. Rozdíl mezi displeji OLED a LED je zkrátka značný, přestože iPady Air a starší iPady se rozhodně za své displeje nemusí stydět. Pak je tu ještě funkce ProMotion. Spousta lidí tvrdí, že uživatelé neřeší obnovovací frekvenci, ale když si posouváte textem na displeji iPadu Pro nebo iPhoneu Pro a následně děláte tu samou činnost na displejích bez této funkce, tak je to zkrátka obří rozdíl.

ProMotion může hrát roli při výběru mezi iPhone 16 a 16 Pro (Max). Osobně jsem si již vyzkoušel, že toto pro mě nakonec nebyl faktor, který by

mě zlomil a v případě iPadu jsem šel do verze Air s M2, přestože můj předchozí iPad Pro z roku 2020 obsahoval funkci ProMotion. Po několika měsících mohu říct, že to není něco, co by mě trápilo. Byl bych radši, kdyby iPad Air měl displej s ProMotion? Samozřejmě, ale nemůžete chtít stejné funkce za méně peněz.

ZLOMOVÝ FOTOAPARÁT

Apple přitom v případě nových iPhoneů neudělal mezi základní verzí a Pro verzí takové rozdíly, jaké bych čekal. Například Dynamic Island nebo akční tlačítko dostal základní iPhone s ročním zpožděním. Asi nikdo by se tedy nedivil, kdyby tlačítko na ovládání fotoaparátu bylo pouze v iPhoneu 16 Pro. Co se týká výkonu, tak oficiálně jsou mezi základní verzí a verzí Pro rozdíly, ale ty budou naprosto zanedbatelné. Navíc i iPhone 16 zvládne na výkon náročnou Apple Intelligence.

Rozdílovým faktorem při výběru mezi iPhone 16 a 16 Pro tak pro většinu potenciálních uživatelů bude fotoaparát. Nebudu zacházet do technických detailů, to za mě již naprosto skvěle udělali Honza s Michalem v našem podcastu, který se právě rozdílům ve fotoaparátech věnoval.

Právě fotoaparát může být něco, co i běžnějšího uživatele zlomí k výběru modelu Pro. Fotografie jsou v tomto unikátním trumfem, který chybí iPadům

a MacBookům. Další otázka je spíše řečnická. Chcete mít fotografie z dovolené nebo svých dětí v nejlepší současně dostupné kvalitě? Málokterý uživatel by vám řekl, že mu je vlastně jedno, jak ta fotka z jediné dovolené bude vypadat, nebo že to zas až tak nevádí, že fotky dětí z narozeninové oslavy nejsou vůbec ostré, protože jste zrovna byli v interiéru se špatným osvětlením.

Ovšem není to tak černobílé. Jak kluci v podcastu vysvětlují, pokud fotíte na 1× nebo 2× zoom, tak v dobrých světelných podmínkách dostanete prakticky identický výsledek z iPhone 16 i 16 Pro. Rozdíly jsou patrné v ultraširokém záběru (tedy 0,5×), při makro fotkách a pak samozřejmě při 5× optickém zoomu, který je k dispozici pouze na iPhone 16 Pro. Zde si tedy dovoluji jednu zkušenost s mým iPhone 14 Pro Max. Je znát, že teleobjektiv pro ten největší optický zoom má 12 Mpx, zatímco hlavní fotoaparát má 48 Mpx. Takže se vracíme k tomu, že fotit s 5× zoomem v horších podmínkách nebude taková hitparáda. Rozdíl v kvalitě mezi iPhone 16 a 16 Pro tak reálně bude především v horších světelných podmínkách a při ultraširokém záběru.

Pokud tedy fotíte především venku a v dobrých podmínkách, tak velmi pravděpodobně iPhone Pro vůbec nepotřebujete. Zvláště pokud v rodině máte někoho, kdo je „rodinným fotografem“ a má řadu Pro.

IPHONE 16 TĚMĚŘ PRO VŠECHNY

Vedle MacBooků Air a iPadů Air se iPhone 16 zařazuje mezi produkty, které lze doporučit téměř všem. I zde bude platit pravidlo, že pokud uživatel sám neví, tak si bohatě vystačí se základním modelem. Toto dilema řeším i u sebe. V případě iPadu jsem již pochopil, že řada Pro již nedává racionálně smysl. V průběhu keynote jsem se přistihl, že bych pravděpodobně vyměnil 14 Pro Max za 16 Plus. Výše uvedený faktor fotoaparátu ale stále drží řadu Pro ve hře.

Jaké další trumfy drží Pro oproti základnímu modelu? Moc jich není a asi nebudou hrát na emoce tak jako fotky. Čip A18 Pro rovnou přeskakuju. Titanová konstrukce je sice fajn a v případě Apple Watch Ultra jsem si již vyzkoušel, že vydrží ve skvělé kondici i s lehce drsnějším zacházením, ale nemyslím si, že by to byl důvod pro vyšší řadu.

Na výdrž baterie jsem zvědavý u všech modelů a iPhone 16 Pro Max údajně dostal pořádnou porci navíc. iPhone 16 Plus má v technických specifikacích uvedenou stejnou výdrž jako iPhone 16 Pro.

Verze Pro podporují rychlost přenosu dat na úrovni USB 3, ale to rozhodně neřeší uživatel, který váhá mezi řadami. Je ale potřeba počítat s tím, že pokud máte starší modely iPhonů, tak vás čeká přechod z Lightningu na USB-C.

iPhone 16 se zařazuje mezi produkty, které lze doporučit téměř všem. Pokud uživatel sám neví, tak si bohatě vystačí se základním modelem.

Až nyní při porovnávání specifikací mi došlo, že základní modely nemají displeje always-on. Uživatelé, kteří tuto funkci zatím nevyzkoušeli, ji asi postrádat nebudou, ale já jsem si na ni hodně zvykl.

ZÁVĚR

U kritických komentářů směrem k novým iPhonům je potřeba si položit otázku. Jsou očekávání těchto uživatelů nerealisticky vysoká? Nebo naopak fanoušků nových modelů příliš nízká?

Pokud nemáte loňské modely, tak iPhone 16 lze doporučit a dostanete velmi příjemné vylepšení. Samozřejmě, na praktické zkušenosti s některými funkcemi v čele s ovládáním fotoaparátu si musíme počkat. Bude to hit, který konkurence okopíruje, nebo tuto myšlenku Apple rychle opustí? Uvidíme.

Hudba jako společenská událost

Magazín ■ Karel Oprchal

Zatím jsme se v našem povídání o vesměs neblahém vlivu streamovacích platforem na hudební průmysl bavili především o umělcích, hudebních vydavatelstvích a písničkářích jako takových. Prostor ale zatím nezbyl na ten možná nejpodstatnější aspekt hudební produkce, kterým jsme my – nadšení i volnočasoví posluchači, kterým hudba už neodmyslitelně utváří den. Posun to ale opět není vyloženě pozitivní...

Na chování předplatitelů streamovacích platform je nicméně přeci jen trochu narazili. Zatímco jsem první dva díly tohoto seriálu věnoval hudebnímu průmyslu jako takovému, procesu vzniku hudby, jejímu financování a životním podmínkám umělců, v minulém – třetím – díle dva týdny nazpět jsem otevřel téma vnímání hudby v situaci, kdy všichni vědí, že jí je všude víc než dost. Docela zásadní pak byla metafora s vodovodním kohoutkem, s jejíž pomocí jsem se vám mimo jiné snažil ilustrovat přístup, jaký mají dnešní posluchači a konzumenti hudby k její dostupnosti.

Na jednu stranu je dnes hudba jako voda v kuchyni, když si napouštíte skleničku – nekoněčně dostupná, což je určitě skvělé. Na druhou stranu se z ní tím pádem stává levná komodita, něco, čím nám už nevádí plýtvat. Hudba se už nesbírá, neschraňuje, vlastně ani moc neceňuje, hudba prostě je. A to je škoda. Negativně se pak tento dojem, který posluchač z hudby nevyhnutelně má, a za takový vývoj nemůže, projevu je nejen na tom, že hudba pro něj už jednoduše nemá stejnou hodnotu jako pro naše rodiče, ale taky na přístupu k živé hudbě a živým vystoupením, jejichž realita se změnila totálně. Hudba je dnes extrémně masová a přesto, když na to přijde, extrémně těžko dostupná. A přesně o tom to dnes bude.

SOCIÁLNÍ STRÁNKA HUDBY

Je zapotřebí si hned ze začátku uvědomit, že hudba, respektive poezie jakožto zvukomalebně a na poslech přívětivě uspořádaný projev, byla odpradáвна primárně živá. Mnohé ze starých literárních děl, které se nám dochovaly, jsou ve skutečnosti jen zápisy písní, které se do doby jejich dochovaného zápisu předávaly pouze ústně a patřily tím pádem do tzv. ústní lidové slovesnosti. Do jisté míry proto nikdy nedávalo smysl skládat dohromady jen slova, aniž by byla doprovázena byť primitivní melodií, to by byla docela nuda. Určitě si říkáte, že dnes je přece běžnou praxí recitace nebo něco jako autorská čtení atp. To sice ano, ale působivě přednést nějaký text, aby v posluchači vzbudil nějaké emoce, také vyžaduje složitou práci s hlasem, tudíž ani to v podstatě nemá od (primitivního) zpěvu tak daleko. Veškeré původní texty starých jazyků, které nám též slouží k jejich zkoumání, byly písněmi, jenom my dnes nejsme schopni zjistit, jak zněly. Známe tedy jen – řečeno moderním jazykem – titulky prastarých písní, ke kterým není dostupný notový zápis.

Hudba je tím pádem součástí života lidí už od samotného počátku civilizace, a vždy doprovázela jakákoli shromáždění a setkání; zpívá se v hospodě u piva, na oslavách, potažmo i v kostele. Bez hudby to jednoduše nejde. Proto všichni považujeme vznik streamování hudby a tím pádem umožnění přístupu k veškeré světové hudbě všem jako úžasný

výdobytek moderní doby, protože hudba je pro lidi odjakživa naprosto zásadní. Hudba nutí lidi se stýkat, zve další lidi do party, a naopak skupiny lidí využívají hudbu k zábavě, zkrácení dlouhé chvíle i k socializaci. Samostatnou kapitolu v souvislosti se sociálním chováním a hudbou pak hraje tanec, ale ten teď ponecháme stranou. Základní je tady fakt, že správná hudba je hudba živá, produkovaná na místě, lidmi a na nástroje, případně bez nich pouze jako zpěv.

Paseka, kterou v tomto ohledu způsobilo streamování hudby a tedy její úplná digitalizace a přesun do virtuálního prostoru, spočívá v tom, že abyste se člověk dostal k hudbě, kterou má rád, už za ní fakticky nemusí nijak daleko jít. Za hudbou nemají dnešní lidé důvod cestovat, nemají důvod obětovat čas a de facto ani žádné velké finance k tomu, aby mohli konzumovat hudbu, čímž hudba jako taková čím dál tím více strádá. Domnívám se, že to též do velké míry souvisí s rozšiřujícími se duševními problémy a úzkostmi, kterými mladá generace stále více trpí, protože nejsou zvyklí sdílet svoji přítomnost s ostatními, společně něco prožívat, uvolnit se ve společnosti, čemuž právě hudba a ten již zmíněný tanec tolik napomáhají. Jakmile je člověk někde venku a připojí se do zpěvu či tance s ostatními, stane se okamžitě součástí nějaké větší skupiny a ať mi nikdo netvrdí, že se cítí sám nebo odstrčený. Tento efekt hudba na lidskou mysl jednoduše nemá.

A výsledek? Na rozdíl od dob, kdy se hudba dala konzumovat pouze živě, potažmo pouze prostřednictvím hudebních nosičů, které ale stály mnohem více peněz než předplatné Spotify a jejich dostupnost byla omezená (čemuž jsme se věnovali již v minulých dílech tohoto seriálu), je dnes zájem o živá vystoupení obecně menší. Je sice stále pravdou, že slavná jména přitahují miliony fanoušků v rámci jednoho

Za hudbou nemusíme cestovat, nemáme důvod obětovat čas a de facto ani žádné velké finance, čímž hudba jako taková čím dál tím více strádá.

turné, ale ti zbývající, kteří už tak slavní nejsou, mají opět o to omezenější šanci se prosadit. Jak jsem již vysvětloval dříve, neslavná jména neprosadí ani algoritmy, které favorizují superslavné umělce, ani živá vystoupení, akce a festivaly malého formátu, protože na ně „nikdo“ nechodí. A když, tak tam vlastně jde jen proto, aby se nenudil doma, protože svoji oblíbenou hudbu si stejně kdykoli pustí do sluchátek a tak si z oné akce vlastně nepotřebuje nic odnést. Je to další začarovaný kruh.

NAKONEC JE TO STEJNĚ O PENĚZÍCH

Kdo tedy nakrásně dovede k sobě přitáhnout dost lidí a tím vyprodat něco jako O2 nebo jiný koncertní sál, klidně i menší? Je to samozřejmě pouze ten s největším rozpočtem, nejpropracovanějším marketingem, nejlépe cílenou reklamou a – v dnešní době zejména – nejlepší sebezprezentací v médiích a na sociálních sítích. Kdo se nedovede udržet dostatečně intenzivně v kurzu nebo nemá okolo sebe nikoho (a. k. a. nemůže si zaplatit někoho), kdo

Je to ještě o hudbě, nebo spíše o show, nebo o tom, že můžete naživo vidět svého oblíbence, či o umění prodat perfektně vystavěnou osobní značku?

mu v tom pomůže, nemůže dnes čekat úspěch. Ani v nejmenším. Nedovedu v této situaci jinak než jmenovat např. obří jevištní návrat Jiřího Korna, Marie Rottrové, Heleny Vondráčkové nebo Dary Rolins, za nimiž nestojí pochopitelně nikdo jiný než guru českého showbusinessu Leoš Mareš. Každý si může myslet cokoli, ale kdyby Leoš Mareš nevyužil svých přirozených schopností a svého showmanshipu

a nedal si za cíl trochu rozpochybovat českou hudební scénu, nejen tito zpěváci (v podstatě ze staré doby), kteří za to ale skutečně stojí, by nikdy nedostali tolik pozornosti a nepodařilo by se jim zažít takové chvíle slávy, jako se jim to poštěstilo právě díky tomu, že mají za zády Leoše Mareše. Ten si totiž to, o čem si tu povídáme, moc dobře uvědomuje, a je toho koneckonců sám se svými velkolepými show, postavenými na v podstatě nulovém hudebním talentu, zářným příkladem.

Hudební svět je tak díky nástupu moderních technologií a streamingu donucen se úplně změnit a přehodnotit, o čem dnes hudba vlastně má být. Jestli ještě o hudbě, nebo spíše o show (kterou si do sluchátek nepustíte), nebo možná o tom, že můžete naživo vidět svého oblíbence, či o umění prodat v podstatě jen perfektně vystavěnou osobní značku, protože jinak by ten člověk sám o sobě možná za nic moc nestál... Anebo je to všechno dohromady, možná to záleží umělec od umělce. V každém případě se to dotýká jak tvorby hudby a její distribuce, tak propagace, tak následně případné živé produkce a v konečném důsledku i jejího dopadu na společnost a fanouškovskou základnu. Hudební průmysl totiž – z logiky věci – především řeší, jak zajistit stabilní přítok peněz ze streamování, protože je to velmi nejisté. Budeme si o tom detailně povídat v pátém pokračování našeho povídání. Důležité je si uvědomit, že každá streamovací

platforma má jistý budget (finance od předplatitelů a z reklam), který musí prostřednictvím plateb za stream rozdělit mezi všechny umělce na oné platformě za počet jejich streamů. Proto jsou výplaty za jeden stream tak zoufale nízké. Počítá se s obrovskými čísly, jinak pro umělce v podstatě nemá žádný smysl cokoli dělat, viz minulé díly. Kdyby měly platformy platit za stream více peněz, nedej bože 1 dolar atp., do dne by zbankrotovaly. Hudební vydavatelství proto hledají všemožné jiné způsoby, jak z lidí vytáhnout co nejvíc peněz, když nosiče fakticky umřely. Možné řešení? Raketově stoupající ceny vstupenek na v podstatě všechna živá vystoupení, hnané nahoru též zvyšujícími se náklady na pronájem koncertních prostor aj., a třeba propracovaným merchandisingem, který je extrémně levné vyrobit a díky značce umělce lehce draze prodat. To všechno dnes pomáhá umělcům udržet si standard, který by dříve měli pouze z prodeje alb a koncertů se vstupenkami za možná méně než poloviční peníze.

Závěrem se nabízí ještě jedna poznámka k podstatě a vnímání živých vystoupení obecně moderní společnosti, která je absolutně zahlcená nadměrným informačním tokem ze sociálních sítí a koneckonců i obsahem streamovacích platform. Tam je hudby – jak již bylo řečeno – tolik, že je takřka nemožné si bez pomoci algoritmu vybrat, což je bohužel dvojsečná zbraň. Algoritmus

nám pomáhá najít líbivou hudbu, ale co na to noví a neoposlouchaní umělci, o kterých se tím pádem možná ani nedozvíme? A co na to nakonec náš hudební vkus a rozhled? Není pak nakonec příliš omezený a jednostranný? Zatím těžko říct, určitě se to ještě musí utřepat; každá streamovací platforma funguje přeci jen jinak a sám posluchač si tak může vybrat, jak bude k hudbě a jejímu objevování přistupovat. Faktem nicméně zůstává, že živá vystoupení dnes lidé navštěvují za úplně jinými účely, než tomu bylo v minulosti. Lidé dnes chodí možná spíš víc jen „zapařit“, než si v klidu a pohodě poslechnout propracovaný živý přednes něčeho, co by si jinak nikdy poslechnout nemohli. Jdou si natočit show, aby se pak na ty záběry snad dívali doma na gauči. Málokdo si dnes umí něco v klidu užít a ani ta vystoupení podle toho nevypadají. Je to mnohdy jen další multisenzorický nápor na naše nervy, nic víc. Umělcova sláva dnes zpravidla stojí na odevzdávání zákoutí své osobnosti na sociálních sítích, protože příspěvky o hudbě a jejího vnímání táhnou méně než tweety o tom, co si Taylor Swift dala k snídani a kterého prezidentského kandidáta bude volit. I to a všechno kolem je jenom byznys, nic víc za tím nehledejte. Hudební průmysl dnes už neobchoduje hudbu, ale hodnoty – osobní, a to jak umělcovy, tak ty vaše, se kterými se tak plýtvá, jako by se vylévaly do kanálu. A to tu skutečně ještě nebylo.

NEXT

